

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนเป็นเอกลักษณ์และภูมิปัญญาของชาติที่ใช้ในการสื่อสาร เรียนรู้ พัฒนาคน สร้างสังคมและรักษาความเป็นชาติไว้ให้ยั่งยืนมั่นคง ในสภาวะปัจจุบันกระแสโลกาภิวัตน์มีผลกระทบอย่างรุนแรง เป็นทั้งโอกาสและภัยคุกคามต่อสังคมไทย ทำให้ประเทศไทยซึ่งกำลังเร่งรัดพัฒนาต้องเผชิญกับความผันผวนทางเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม พื้นฐานทางสังคมและวัฒนธรรม เอกลักษณ์ทางภาษาและภูมิปัญญาของชาติ ขาดการสืบต่อเชื่อมโยงอย่างชัดเจนและเป็นระบบ ก่อให้เกิดปัญหาศีลธรรม ปัญหาสังคม และปัญหาการพัฒนาทุกด้าน

ผลของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยและการใช้ภาษาไทยโดยทั่วไปได้ปรากฏอยู่เนือง ๆ โดยพบว่าผู้เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 บางคนยังอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาบางคนมีปัญหาเรื่องความเข้าใจการอ่าน และอ่านด้วยเรื่องการเขียน หรือผู้จบระดับอุดมศึกษาบางคนมีความสามารถทางภาษายังไม่เพียงพอแก่การปฏิบัติงานและจุดสูงสุดก็คือความห่วงใยภาษาไทยอันเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นที่สุดของชาติควรแก่การภูมิใจอย่างยิ่ง คนไทยจำนวนไม่น้อยกลับไม่ตระหนักในคุณค่า มีผู้สนใจผู้ศึกษาเรียนรู้เพื่อความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และให้มีความรู้แตกฉานน้อยมาก (กรมวิชาการ, 2545, หน้า 1 – 2)

สาเหตุประการหนึ่งของปัญหาดังกล่าว ส่วนหนึ่งของการบกพร่องของ “การสื่อสาร” น่าจะเกิดขึ้นในกระบวนการเรียนการสอนนั่นเอง เนื่องจากครูยังใช้วิธีการสอนแบบเดิม ๆ ที่น่าเบื่อหน่าย ครูต้องปรับเปลี่ยนกลวิธีการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสนุกกับการเรียน โดยส่งเสริมและกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน โดยวิธียึดเด็กเป็นศูนย์กลางการเรียน (Child - Center) มีการฝึกให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติเอง แทนที่ครูจะเป็นฝ่าย “ป้อนความรู้ ข้อมูลข่าวสาร” เพียงข้างเดียว ให้ผู้เรียนได้มีการฝึกค้นคว้าเรียนรู้ปัญหา และแก้ปัญหาด้วยตนเอง โดยเฉพาะกิจกรรมต่างๆ ที่เป็นกิจกรรมกลุ่มต้องจัดให้เหมาะสมกับความสนใจในแต่ละระดับการศึกษา ลักษณะเฉพาะตัว รวมถึงบริบททางสังคมของผู้เรียนแต่ละคน นฤมล พิฒธิประยูร (2547, หน้า 78 – 79) ซึ่งสอดคล้องกับ กัญญิกา พราหมณ์พิทักษ์ (2541, หน้า 57 – 64) กล่าวว่าปัญหาของกระบวนการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มีลักษณะ

คล้ายคลึงกัน คือบรรยากาศและกิจกรรมในห้องเรียนยังไม่น่าสนใจ ไม่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเต็มที่

นอกจากนี้ยังพบว่าครูสอนไม่ตรงตามวุฒิ ปัญหานี้เกิดจากการไม่เห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทยและคิดว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่ง่าย ใคร ๆ ก็สอนได้ โดยมีได้คำนึงถึงความเป็นจริงว่าการพัฒนาทักษะและปลูกฝังความรู้ ความเข้าใจในวิชาภาษาไทยระดับนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะหากผู้เรียนได้รับการถ่ายทอดความรู้ไปอย่างผิด ๆ ก็จะส่งผลกระทบต่อพัฒนาทางการเรียนรู้และการใช้ภาษาของผู้เรียนที่ไม่อาจพัฒนาไปได้อย่างเต็มศักยภาพ และข้อบกพร่องทางการสื่อสารภาษานี้ก็จะตามไปเป็นปัญหาในการเรียนในระดับที่สูงขึ้นได้ (นฤมล พิตประยูร, 2547, หน้า 78 – 81) ทั้งนี้เกิดจากครู ไม่ค่อยสนใจ และกระตือรือร้นในวิทยาการใหม่ ๆ ไม่ส่งเสริมให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น ชอบสอนแบบเผด็จการซึ่งส่งผลเสียต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ไม่สนใจที่จะสอนทักษะทางภาษา (ฟัง พูด อ่าน เขียน) ไปพร้อมกัน มักแยกสอน ไม่คำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียน และไม่ค่อยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาเท่าที่ควร เป็นการตัดการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาไทย (จจรศรี ชาดิกานนท์, 2540, หน้า 107 – 112)

จากผลการทดสอบทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ทำการเปรียบเทียบผลการทดสอบทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (O - NET) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2550 เทียบกับผลการสอบวัดผลทางการศึกษา หรือ National Test ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2549 พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยภาษาไทยในปีการศึกษา 2549 ร้อยละ 42.74 และในปีการศึกษา 2550 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 36.58 ส่วนผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านขั้นพื้นฐาน (O - NET) ปีการศึกษา 2549 จำแนกตามจังหวัด พบว่าจังหวัดฉะเชิงเทรา นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยภาษาไทย ร้อยละ 52.38 และในปีการศึกษา 2550 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 38.74 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2551) จะเห็นได้ว่าคะแนนมีแนวโน้มลดต่ำลง

เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาไทยเป็นไปอย่างมีคุณภาพสอดคล้องกับความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาการศึกษาให้มีความเป็นเลิศ มีเอกภาพ และมีมาตรฐานตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ ให้คนไทยทุกกลุ่ม ทุกสาขาอาชีพตระหนักในความสำคัญของภาษาไทย สามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างมีคุณภาพ สร้างสรรค์เหมาะสมกับวัฒนธรรม กาลเทศะ และบุคคล รวมทั้งอนุรักษ์สืบสานภาษา วรรณคดี และวรรณกรรมของชาติ จึงจำเป็นที่ต้องพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในสถานศึกษาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาไทย วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเต็มที่ ได้ผลตามมาตรฐานของหลักสูตรแต่ละระดับชั้น

บทบาทของครูก่อนการเรียนการสอนทุกครั้งคือการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งก็คือ การวางแผนการจัดกิจกรรมตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด ครูจะต้องวิเคราะห์ จุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อให้ได้สาระสำคัญและเนื้อหาข้อความรู้ อันจะนำไปสู่การออกแบบ กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยบทบาทในส่วนนี้ครูจะทำหน้าที่คล้ายผู้จัดการ ที่กำหนดบทบาทในการเรียนรู้ และความรับผิดชอบต่อผู้เรียน ให้เขาได้ทำกิจกรรมตาม ความต้องการความสามารถและความสนใจของแต่ละคน เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ ที่กำหนด (วัฒนาพร ระงับทุกข์, 2542, หน้า 13)

จากความสำคัญและปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยมีความสนใจในการออกแบบแผนการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสนใจ ในการเรียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพราะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจ ในการเรียนจะส่งผลต่อการเรียนรู้ที่ยั่งยืนของผู้เรียนอันเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ตลอดชีวิต ให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 หมวด 4 แนวการจัดการศึกษา มาตรา 22 ที่กล่าวว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้ และพัฒนา ตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียน สามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ ซึ่งเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ต้องการให้ ผู้เรียนได้มีโอกาสในการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ได้เรียนรู้ โดยการลงมือปฏิบัติจริง เน้นในเรื่องบทบาทของผู้เรียนเป็นผู้ที่สำคัญที่สุดในการจัดการเรียน การสอน และให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิต โดยใช้วิธีการจัดกิจกรรม การเรียนรู้แบบซิปปา (Cippa Model) ซึ่งเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการเรียนรู้อย่างแท้จริง โดยการให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง อาศัย ความร่วมมือจากกลุ่ม บูรณาการร่วมกับวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ ฝึกการทำงานแบบร่วมมือ มีการแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน มีทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น เพื่อกระตุ้นให้ ผู้เรียน สนใจการเรียนรู้ภาษาไทยมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนมีพื้นฐานในการเรียนระดับสูงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยหน่วยการเรียนรู้ เรื่องสมมุติภาพ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 80/80

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย หน่วยการเรียนรู้เรื่อง สมุติมิตรภาพ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

3. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญก่อนเรียนและ หลังเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

สมมุติฐานของการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หน่วยการเรียนรู้ เรื่องสมุติมิตรภาพ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/ 80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียน เป็นสำคัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หน่วยการเรียนรู้ เรื่องสมุติมิตรภาพ ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 สูงกว่าก่อนเรียน
3. ความสนใจในการเรียนหลังเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียน เป็นสำคัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หน่วยการเรียนรู้ เรื่องสมุติมิตรภาพ ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 สูงกว่าก่อนเรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ได้แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หน่วยการเรียนรู้ เรื่องสมุติมิตรภาพ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน
2. ช่วยให้ผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษามีแนวทางการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนา การเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญกลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาไทยและกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามะนิลา เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 183 โรงเรียน

2. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดพวงหาราม (มณีนันทศึกษาลัย) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ผู้บริหารและคณะครูสนใจให้ความร่วมมือและเห็นความสำคัญของการวิจัยครั้งนี้

3. ระยะเวลาในการวิจัยคือใน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 ใช้เวลา 12 ชั่วโมง

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เป็นเนื้อหาจากหนังสือเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ชุดภาษาเพื่อชีวิต วรรณคดีลำนํ้า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง สมุติมิตรภาพ ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ มาสร้างเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จำนวน 12 แผน ได้แก่

- 4.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 การอ่านในใจจับใจความสำคัญ
- 4.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 การเขียนแผนผังความคิด
- 4.3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 การเลือกใช้คำและสำนวนภาษา
- 4.4 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์
- 4.5 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 คำที่มาจากภาษาต่างประเทศ
- 4.6 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 การฟังสิ่งบันเทิงจากสื่อมวลชน
- 4.7 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 การเขียนบันทึกสมุติมิตรภาพ
- 4.8 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 การอ่านทำนองเสนาะบทร้อยกรอง กลอนสุภาพ
- 4.9 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 การแต่งกลอนสุภาพ
- 4.10 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 การอ่านบทร้อยกรอง โคลงโลกนิติ
- 4.11 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11 นิทานพื้นบ้าน
- 4.12 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12 เพลงพื้นบ้าน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หมายถึง การประยุกต์กระบวนการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (Cippa Model) และรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มาบูรณาการร่วมกัน มีขั้นตอนกิจกรรมการเรียนการสอน 7 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม ขั้นที่ 2 ขั้นทบทวนความรู้เดิม ขั้นที่ 3 ขั้นการแสวงหาความรู้ใหม่ ศึกษาทำความเข้าใจเชื่อมโยงกับความรู้เดิม ขั้นที่ 4 ขั้นทำงานกลุ่ม แลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจ ขั้นที่ 5 ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้ ขั้นที่ 6 ขั้นปฏิบัติและ/หรือ การแสดงผลงาน ขั้นที่ 7 ขั้นการประยุกต์ใช้ความรู้

2. กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา หมายถึง ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น ให้มีความสอดคล้องกับแนวคิดหลัก 5 ประการ คือ หลักการสร้างความรู้ หลักการปฏิสัมพันธ์ หลักการเรียนรู้กระบวนการ หลักการมีส่วนร่วมทางกาย และหลักการประยุกต์ใช้ความรู้

3. การเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อย โดยมี สมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกัน ประมาณ 3 – 6 คน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมาย ของกลุ่ม ซึ่งในการวิจัยนี้ จัดผู้เรียนเป็นกลุ่มๆ ละ 5 คน โดยดูจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน วัดพวงาราม (มณีนันทศึกษาลัย) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550

4. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หมายถึง ผลจาก การนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปใช้ โดยให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหลังเรียนทุกครั้ง หลังสิ้นสุดการสอน และทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ หลังเรียนครบทุกแผน มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/ 80

4.1-80 ตัวแรก หมายถึง ค่าเฉลี่ยของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ทำแบบฝึกหัด หลังเรียน

4.2 80 ตัวหลัง หมายถึง ค่าเฉลี่ยของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ทำแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

5. แบบฝึกหัด หมายถึง แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 เพื่อใช้วัดผลการเรียนรู้หลังจากจบบทเรียน

6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย หมายถึง ความสามารถในการเรียนกลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาไทย หน่วยการเรียนรู้เรื่อง สมุติมิตรภาพ ซึ่งวัดได้จากการตอบแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

7. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย หมายถึง ข้อคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจในการเรียนภาษาไทย หน่วยการเรียนรู้เรื่อง สมุติมิตรภาพ ครอบคลุม สาระการเรียนรู้ทั้ง 5 สาระ ได้แก่ การอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด หลักการใช้ภาษา วรรณคดีและวรรณกรรม จำนวน 40 ข้อ

8. ความสนใจในการเรียนภาษาไทย หมายถึง การแสดงออกของพฤติกรรม ด้วยความรู้สึกรู้สึกพอใจ มีความศรัทธารับรู้ด้วยการตอบสนอง กระตือรือร้นด้วยการร่วมกิจกรรม การเรียน พร้อมทั้งมีท่าทีทัศนคติที่ดี เห็นประโยชน์และคุณค่าของการเรียน ซึ่งวัดได้จาก แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

9. แบบสอบถามความสนใจในการเรียนภาษาไทย หมายถึง แบบสอบถามเกี่ยวกับ ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมเรียนภาษาไทยที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จำนวน 20 ข้อ